

GENER
1997

FULL
INFORMATIU

4

La Serventa de Déu

MONTSERRAT

GRASES

Vicepostulació de l'Opus Dei a Espanya / Full n° 8

Vaig conèixer la Montserrat a l'Escola Llar, el 1955. De fet, el tracte amb ella fou més intens a partir de 1957, quan va demanar l'admissió a l'Obra. La recordo alegre, esportista, excursionista, amb bona veu per cantar. Vestia molt d'esport, amb traça per abillar-se. Esclatava de joventut i vida. Amb tot, al principi, a Llar passava inadvertida; era una més.

La tarda del 24 de desembre de 1957 em trobava a Llar, quan va venir la Montserrat. Se la veia nerviosa: anava i tornava a l'habitació de Lia, la directora, que estava ocupada. La Montse em va fer saber el seu desig de demanar l'admissió a l'Obra. Aleshores vaig entendre el seu neguit. Per fi va sortir la Lia i la Montserrat hi va anar corrents: *Lia, que puc parlar un moment amb tu?* Devien ser les 8 del vespre quan va demanar l'admissió a l'Opus Dei.

A començaments de 1958 es van presentar els primers símptomes de la seva malaltia, per bé que van ser poc visibles: una noia esportista que anava un pèl coixa, després d'haver rebut un cop esquiànt, no era gens alarmanant. A finals de juny, la Lia em va dir clarament: "la Montserrat té un càncer i els metges li han donat poc temps de vida". Va afegir que la primera preocupació de la Montse havia estat que així no podria continuar a l'Obra. Naturalment, li van dir que sí, i es va tranquil·litzar.

Entrat el mes de novembre, va anar empitjorant. Fou en tornar de Roma quan es va començar a trobar força malament. A partir de llavors, fins a mitjans de febrer, va fer llit amb més freqüència; després, ja no va sortir més. La cama s'inflava més i més; descansava malament de nits, i els dolors creixien. Quan es trobava axí, anàvem a casa seva. Amb tot, sempre que podia, s'atansava a Llar, sobretot quan hi havia motius apostòlics. Em sembla que en aquella època va aprendre a tocar la guitarra: així participava i animava les tertúlies. Un dia que jo també era a Llar, em va dir: *Avui no puc més*. I es va alçar. Jo em vaig oferir per dur-la a casa, però em va dir: *No, perquè la mare estarà donant el sopar als petits i no vull interrompre, no vull destorbar*. Ens vam quedar encara una estona i després la vaig acompanyar.

No volia que jo perdés el temps per culpa seva, quan era amb ella: com que sabia que havia de preparar moltes assignatures, em feia estudiar. I ella parlava de Déu amb cada persona que la visitava. Per això no es negava a rebre les

amigues. Es lliurava tant als altres que costava molt saber si li feia mal alguna cosa o no. Un dia, en arribar a casa seva, vaig sentir que parlava molt entretinguda amb unes amigues. Abans d'entrar, la seva mare em va dir: "Mira, em fa l'efecte que es troba molt malament. Tu entra, i si veus que pateix, interromp la visita i demana'ls que se'n vagin". Vaig entrar, però la vaig veure tan animada, que no vaig comentar res. Quan van marxar, tot just tancar-se la porta, va exclamar: *Ai, no puc més, no puc més, no puc més!* Patia un dolor molt intens, que jo, minuts abans, no havia notat gens. I per postres, quan la mare li va retreure que no s'hagués queixat abans, només va comentar: *A sobre que em vénen a veure...* Amb tothom era molt afectuosa i atenta. Un dia, que havia pogut sortir al carrer, em va dir: *Avui m'he fixat en un jaquetó que et podria anar d'allò més bé. Vés a veure'l*. Mai no s'oblidava dels altres.

Per Nadal, vaig col·laborar en la decoració de la seva habitació. Vam posar-hi molts «Christmes», un Pessebre petit i altres objectes. La seva malaltia no va minvar l'alegria que es respirava en aquella família, ja que participava amb il·lusió en tot el que podia. Ara bé, des d'aleshores, va empitjorar notablement: la veia patir com mai, però no es queixava ni tampoc se li notava. Si s'ensopia el seu ànim, sabia com superar-ho.

El 26 de març, al migdia, van avisar-nos a les de Llar que érem a Barcelona, perquè anéssim a veure la Montserrat. Jo tenia un assumpte familiar pendent, però hi vaig anar de seguida. Vam entrar a la seva cambra. Estava inconscient. A les 12 vam resar l'Àngelus. Ens situàrem al voltant del capçal. Em va impressionar molt tornar-la a veure. Tenia el rostre groguenc i demacrat, els ulls perduts i la respiració angoixant. Minuts després es va incorporar una mica i algú va dir: "Ha canviat de respiració". La Montse acabava de morir. L'Enric, el seu germà, que encara era seminarista, va resar la recomanació de l'ànima. Ens vam agenollar al voltant del llit. Jo no havia vist morir ningú fins llavors i em vaig adonar que la Montserrat ja no hi era veient que la mare li tancava els ulls. Tots estàvem molt serens, resant.

Extracte de la Relació testimonial de Maria del Carme Delclaux Fernández, 2-X-1990 (AGP, MGG T-013). L'autora d'aquests records, nascuda a Barcelona, és llicenciada en ciències químiques. Va demanar l'admissió a l'Opus Dei el 1956.

Montserrat Grases ens va donar amb la seva vida breu, un gran exemple –potser sense saber-ho– de què és la senzillesa, la simplicitat de cor. Una virtut que ens proposà el Senyor, bo i posant l'exemple d'un noi: **Si no canvieu i no esdeveniu com els infants, no entrareu en el regne dels cels**¹.

La senzillesa és una virtut ferma que s'obté pel camí de l'abandonament en mans de Déu: **Els nens no tenen res de propi, tot és dels seus pares... i el teu Pare sap sempre molt bé com governa el patrimoni**².

La Montserrat veia tots els esdeveniments de la seva vida com vinguts de la mà de Déu. Per això se la sentia dir sovint aquella frase que repetia tant el Fundador de l'Opus Dei: **tot és per a bé!**³.

Quan van dir a la Montse que estava malalta de mort, el seu comportament va ser el natural de qui té posada en Déu tota la seva confiança: en resar les oracions de la nit, es va adreçar a Déu: acceptant la seva Voluntat, es va ficar al llit i, tot seguit, es va adormir profundament. Llavors, es va fer palès el seu sentit sobrenatural; li proposaven un tractament nou i responia: *Va bé*; li dema-

naven si volia rebre la Unció dels malalts i deia: *D'acord*.

En una cosa sí que era impacient: volia anar al cel de pressa. Amb tot, de seguida, amb el seu lliurament generós a la Voluntat de Déu, exclamava: *Que egoista que sóc! Senyor, quan vulguis, com vulguis...*

Aquest desig de veure Déu i de conformar-se amb la seva Voluntat es va fer patent la vigília de sant Josep de 1959. Es trobava molt malament –morí al cap de pocs dies– i li va semblar que li havia arribat l'hora. Estava molt contenta i, de tant en tant, tal com recorda la persona que va passar-hi la nit, deia: *Com em trobes?... Jo, bé –es responia ella mateixa– fixa-t'hi!* Poc després demanava: *Quina hora és?, encara sóc aquí?... I més tard: Saps què penso?, que no m'hi amoïnare més... Quan Déu vulgui, se m'endurà...* A partir d'aquell moment no va parlar més d'*anar-se'n*.

¹ Mt 18, 3.

² Beat Josepmaria Escrivà, *Camí*, n. 867.

³ Cfr. Rom. 8, 28.

La Montse (segona per l'esquerra) ballant sardanes.

Una recuperació espectacular

Tinc el gran honor d'adreçar-me a vostès per tal de fer-los saber el que li va passar al meu fill Lucas, de 22 anys d'edat. El dia 2 de desembre de 1995, a les 18,15 hores aproximadament, el meu fill fou atropellat per un cotxe quan venia de fer una passejada amb bicicleta amb un amic de San Lorenzo. El van portar a l'Hospital San Bernardo amb ambulància, i el diagnòstic era d'extrema gravetat, ja que tenia un politraumatisme múltiple en el cos, triple fractura de cap, fractura d'òrbita a l'ull esquerre i maxil·lar, despreniment de panxell, etc.

Des del primer moment, el seu estat era desesperant ja que va romandre 14 dies en estat de coma, la qual cosa va fer que els professionals que el van assistir l'endemà al Sanatorio del Carmen el mantinguessin amb respirador artificial, perquè tenia un pulmó rebentat, i respirava per sí mateix només un 10%.

De seguida, tothom que ens acompanyava va demanar al Senyor i a la Mare de Déu per la seva salut, per mitjà de pregària comunitària i Misses diàries en diverses parròquies. Quan el meu germà es va assabentar de l'accident, va trucar des de Río Grande demanant-me que resés molt, ja que des d'allà tota la comunitat demanava la intercessió de Montserrat Grases perquè el meu fill se salvés; i quina sorpresa vaig tenir quan, als quatre dies de l'accident, m'informaven que havien d'operar-li la cama d'urgència perquè, si no, caldria amputar-la-hi, a causa d'un tendó que se li assecava i al qual havien de fer un empelt.

L'operació es va dur a terme amb èxit, es van poder salvar tots els teixits i recuperar tots els moviments de la cama. Es va fer l'operació mentre ell estava en coma profund. Vaig continuar rebent comunicació del meu germà, que em comentava que continuaven preguntant a la Montserrat, i em donava força perquè no perdés la fe.

El 14 de desembre, arribà mon germà des de Río Grande i el primer que va fer fou donar-me l'estampa de la Montse perquè la col·loqués al llit del meu fill, el qual encara estigué greu fins al dia 16, que començà a recuperar el coneixement i a evolucionar de pressa. Tot plegat resultava increïble per als mateixos metges que no s'explicaven aquesta recuperació i opinaven que es tractava d'un miracle.

El 23 de desembre, el van traslladar de Teràpia Intensiva a una habitació comuna, i allí fou visitat per parents i amics, i sacerdots que li van

dur la Comunió. Des de llavors, es va recuperar totalment del pulmó.

Vull fer aquest breu comentari: el 8 de desembre, festa de la Puríssima, el meu fill va estar tan greu que vaig demanar que li donessin la Unció dels Malalts; malgrat tot no vaig perdre la fe en cap moment, tot i que vaig acceptar de bell antuvi la voluntat de Déu.

Un cop seguits els tractaments i la rehabilitació, ens vam traslladar a Buenos Aires el 29 d'abril de 1996, a consultar amb especialistes de l'ull sobre el seu problema, ja que li havia quedat una paràlisi del recte extern de l'ull esquerre, amb un diagnòstic de recuperació del 50%. Però, a Buenos Aires mateix, el 2 de maig de 1996 la recuperació de l'ull arribà gairebé al 80%.

Tot aquest relat el faig per a la beatificació de Montserrat Grases, ja que va ser ella qui va intercedir davant Déu i la Verge en la recuperació del meu fill.

L.A.Y. (Salta, Argentina)

Guanyadora d'una cursa ciclista a Vallvidrera el 1951.

Catequesi sobre matrimoni i família

Els vull explicar un favor rebut per la intercessió de la Serventa de Déu Montserrat Grases. Es tracta d'una amiga meva que havia rebut el baptisme el 2 d'octubre de 1994. Des de llavors, vaig continuar impartint-li classes de catecisme de la doctrina cristiana, per completar la seva formació. La meva amiga és treballadora social i part de la seva feina consisteix a assessorar i ajudar les famílies en els problemes que se'ls presenten. Es tracta d'un tema especialment delicat, ja que hi ha escampades concepcions del matrimoni i de la família contràries no sols a la doctrina de l'Església, sinó també a la mateixa dignitat de les persones. Per això jo tenia especial interès a explicar-li bé els temes referents al matrimoni i la família, de manera que els entengués correctament. Per tal d'assegurar-me que aniria així, vaig acudir a la Montserrat, demanant-li el seu ajut. Ben segur que em va escoltar, ja que la meva amiga va entendre la meva explicació en tots els seus punts, sense posar-hi cap pega.

K. S. S. (Macao, Àsia)

El Sant Pare Joan Pau II amb els pares de la Serventa de Déu.

La Montserrat em va ajudar a estudiar

Quan preparava els exàmens a la universitat per passar al curs següent, en el llibre de text que vaig emprar per a una assignatura, vaig trobar una estampa de la Serventa de Déu Montserrat Grases. Mai no havia resat aquesta oració, per la qual cosa vaig aprofitar l'avinentesa per acudir a la seva intercessió en la preparació d'aquella assignatura. L'examen va ser un dels més difícils i vaig dubtar si l'hauria aprovat. Les notes de l'assignatura van ser de les darreres de saber-se i, en el meu cas, eren absolutament necessàries per poder continuar els estudis. Vaig aprovar i tot va anar bé. Havia decidit publicar aquest favor si es produïa. La intercessió de la Montserrat em va ajudar molt en la situació que em trobava.

K.W.N. (Nairobi, Kenya)

Per fi sóc àvia

Els vull comunicar que he obtingut, de fa ben poc, una gràcia molt particular, per intercessió de Montserrat Grases. Jo em feia un tip de patir veient, durant anys, que una filla meva, casada, rebutjava la idea de ser mare. He resat diàriament, davant l'estampa de la Montse, per aquesta intenció. Des de fa un parell de mesos tinc la joia de ser l'àvia d'un nadó que és l'alegria de tota la família. Estic completament convençuda –i agraïda– d'haver obtingut un favor tan gran i cada dia en dono gràcies a Déu. Confio que aquest testimoni pugui servir per a la Causa de Canonització de la seva Serventa Montserrat.

M.E.G. (Ginebra, Suïssa)

·En aquest *Full Informatiu* només reproduïm, per exigències d'espai, paràgrafs d'algunes de les nombroses cartes que ens han arribat, com a testimoni de la intercessió de la Serventa de Déu.

Agraïm les almoines que ens envien per col·laborar en les despeses de la Vicepostulació de l'Opus Dei i que ens arriben per gir postal; per transferència al c/c número 182-4017-57-18820005, obert al BBV, agència urbana del carrer de Diego de León, 16, 28006 Madrid, o per altres mitjans.

Notícies de la Causa

La Postulació està elaborant la *Positio super vita et virtutibus* de la Montserrat, sota la direcció del Relator nomenat per la Congregació per a les Causes dels Sants. L'abundosa correspondència rebuda fa palès l'increment constant, a tot el món, de la seva devoció privada: els testimonis i relats de favors espirituals i materials, així com les sol·licituds d'estamps i exemplars del *Full Informatiu*, són molt abundants.

ORACIÓ

Oh Déu, que concedireu a la vostra serventa Montserrat, la gràcia d'una entrega serena i alegre a la vostra Voluntat Divina, viscuda enmig del món amb una senzillesa admirable: feu que jo sàpiga oferir-vos amb amor tota la meua activitat de cada dia, i convertir-la en un servei cristià als altres; digneu-vos gloriïcar la vostra serventa i concediu-me, per la seva intercessió, el favor que us demano... (demani's). Així sia.

Parenostre, Ave maria, Glòria.

D'acord amb els decrets del Sant Pare Urbà VIII, declarem que no es pretén prevenir de cap manera el judici de l'Autoritat eclesialstica, i que aquesta pregària no té cap finalitat de culte públic.

1941

10 de juliol. Neix Montserrat Grases García.

19 de juliol. És batejada a la Parròquia de la Mare de Déu del Pilar, de Barcelona.

1944

11 de juny. El Bisbe de Vic, Mons. Joan Perelló, confirma a la Parròquia de Santa Maria de Seva, tres dels germans Grases: Enric, Montse i Jordi.

1946

Octubre. La Montse va al Col·legi de Jesús-Maria.

1948

27 de maig. Fa la Primera Comunió a la Capella del Col·legi de Jesús-Maria.

1951

Agost. Canvia de Col·legi i va al de l'Infant Jesús, de les Dames Negres.

1955

Octubre. La Montse Grases va per primera vegada a Llar, la primera Escola-Llar dirigida per dones de l'Opus Dei.

1956

4 d'octubre. Es matricula a l'Escola Professional per a la Dona, de la Diputació de Barcelona: hi cursa "Formació domèstica", "Cuina", "Dibuix", "Tall", i "Oficis artístics".

1957

24 de desembre. La Montserrat demana l'admissió a l'Opus Dei com a Numerària.

1958

20 de juny. El metge comunica a Manuel Grases que la seva filla pateix un sarcoma d'Ewing. Diagnòstic fatal amb pronòstic irreversible. Comencen de seguida les sessions de radioteràpia.

20 de juliol, diumenge. Els pares de la Montse li comuniquen la gravetat de la

seva malaltia, i ella, davant de la notícia reacciona sobrenaturalment i abandona la seva vida a les mans de Déu.

11-17 de novembre. Viatja a Roma per resar prop del Sant Pare i per conèixer el Fundador de l'Opus Dei.

1959

8 de març, diumenge. Rep la unció dels malalts. Van a visitar-la moltes persones, que queden commogudes pel seu amor a Déu, la seva alegria i el seu afany apostòlic.

26 de març, Dijous Sant. Mor a la 1 i 20 del migdia. Immediatament després del traspàs s'estén la seva fama de santedat per tot el món. S'imprimeixen, al cap de poc temps i en diversos idiomes, estampes i fulls informatius sobre la seva vida.

1962

19 de desembre. Té lloc a la Capella del Palau Episcopal de Barcelona la primera sessió del Procés Informatiu per a la canonització de la Serventa de Déu Montserrat Grases, presidida per Mons. Gregori Modrego i Casaus. Immediatament s'envia el *Transsumpte* a la Congregació per a les Causes dels Sants.

1974

22 de febrer. La Congregació per a les Causes dels Sants dóna el Decret sobre els escrits.

1992

15 de maig. La Congregació per a les Causes dels Sants dóna el Decret de validesa del Procés.

1994

14 de juny. Les despulles de la Montserrat són traslladades a la cripta de l'Oratori del Col·legi Major Bonaigua, de Barcelona.

Publicacions recents sobre Montse

M.Eguibar, *Montse Grases. Una vida sencilla*, «Folletos Mundo Cristiano», n° 44, 12ª ed. Madrid 1994.

J.M.Cejas, *Montse Grases. La alegría de la entrega*, Ed. Rialp, Madrid 1993.

J.M.Cejas, *Montse Grases. Biografía breve*, Ed. Rialp, Madrid 1994.